

Hadak

Útján

Bajtársi Híradó

A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének tájékoztatója

LXIX. évfolyam

2018. július-augusztus-szeptember

561. szám

Goór György (Sydney), az MHBK Ausztráliai Főcsoportjának volt vezetője: Életem DiPi-táborokban a háború után Ausztriában

1945-ben, a háború után a betörő szovjet csapatok elől az emberek milliói menekültek a biztonságosabbnak remélt Németországba és Ausztriába. A nyugat-európai kormányok, tudván a menekülés okát, a menekülteket egy akkor kitalált szóval „*(belyükről) elmozdított személyek*”-ként, angolul „*Displaced Person*” elnevezéssel illette és táborokba gyűjtötte, amíg szülőhazájukba vissza nem térhettek. Köznapi használatban a két szó kezdőbetűjét kiejtve DiPi-nek nevezték őket. Én az 1946. augusztus 2. és 1949. április 27. közötti időt Karintiában, egy ilyen dráwaparti táborban töltöttem. A tábor a megszálló angol hadsereg felügyelete alatt és az Angol Vöröskereszt támogatásával működött. 1944. november után 20 hónappal, ebben a táborban találkoztunk újra négyen: szüleim, öcsém és én.

Családi előzmények: Édesapám a Szent László Hadosztályal a Mura folyó partján vonult vissza a túlerejű szovjet hadsereg ellen harcolva. Ausztriában 1945. május 10-én egy angol hadtest előtt a Szent László hadosztály befejezte a küzdelmet. Az angol tábornok nem fegyverezte le a hadosztályt, hanem az esetleges szovjet-elleni harcokra tekintettel fegyvereiket megtarthatták, s parancsnokaik alatt falvakban elhelyezve tartották az egységeket augusztus 9-ig, mikor a Japánra ledobott atombomba lezárta a háborút. Akkor a hadosztályt feloszlatták, de katonáit nem kezelték hadifogolynak, mivel a háborúnak már vége volt, hanem a már említett okok miatt, *elmozdított személyeknek* tekintették. A katonák hazatérhettek, elfogadhatták az angol hadsereg „vendégszeretetét”, vagy szétszéledhettek. Így került édesapám többedmagával egy DiPi-táborba Feffernitz falu közelében, Karintiában, Ausztriában.

Édesanyám a Kalocsai Zászlóalj, édesapám eredeti alakulatának pótszázadával menekült Kalocsáról a közeledő szovjetek elől, egy táskával, egy lovasszekér tetején. A háború vége valahol Ausztriában találta Őt, ahol egy iskolában kapott a többiekkel együtt elhelyezést. A Szent László Hadosztály katolikus tábori papja, Dr. Hegyi Lajos engedélyt kapott a megszálló angol hatóságoktól, hogy szabadon közlekedve felkereshesse és összehozhassa a családokat. Így látta meg egy templom hirdetőtábláján édesanyám nevét, akit elvitt abba a táborba, ahol már édesapám volt.

Öcsém a Műszaki Hadapródiskola növendéke volt. Az iskolát Esztergomból kivitték 1944 végén Berlin környékére, tanulmányaik befejezésére, de rövidesen a növendékek tisztjeik vezetésével elindultak

Hadak Útján Bajtársi Híradó -
A Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének
tájékoztatója. Indult 1949 áprilisában
Ausztriában ill. Bajorországban, "MHBK
Központi Tájékoztató" címen.
Az MHBK-t alapította Zákó András m.kir.
vezérőrnagy Klagenfurtban 1948-ban.
World Federation of Hungarian Veterans
Official Review, Quarterly Periodical
Megjelenik negyedévenként, ISSN 0847-2599
Kiadó/Publisher: Simonyi László, MHBK
központi vezető, Chicago
Főszerkesztő/Editor: Dr. Tóth Gergely
Nyomda/Printing: Weller Publishing, Toronto

A szerkesztő levelezési címe:

Dr. Tóth Gergely

400 NE 35th Ct., #5

Oakland Park, FL 33334, USA

Email: hadakutjan@yahoo.com

Az emailben továbbított gépelt anyagot kérjük
lehetőleg *simi word-formátumban* elküldeni.

Minden címváltozást kérünk az alábbi címre:

Mátrai Géza

P.O. Box 5762, Station "A"

Toronto, ON

M5W 1P2, Canada

Minden előfizetési díjat, hozzájárulást, Zrínyi
Alap járadékot kérünk erre a címre kiállítani és
postázni, lehetőleg USA dollárban:

MHBK Treasurer

10616 Wakefield St.,

Westchester, IL 60154, USA

Beküldött kéziratokat és fényképeket nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza. A
szükséges javítás és a rövidítés jogát
fenntartjuk. A névvel aláírt cikkek nem
feltétlenül tükrözik a szerkesztő és a kiadó
álláspontját, s azokért mindenkor a cikkíró
felelős. Folyóiratunkban megjelent írásokat –
a szerző és lapunk megnevezésével – más
újságok és honlapok szabadon átvehetik.

Lapzárta:

Március, június, szeptember ill. december 1.

Az időről-időre fellépő helyhiány kapcsán
megértésüket kérjük, amennyiben lehet, a
beküldött anyagot a következő számokban
közzöljük.

A tartalomból:

-Hősök napi megemlékezések

-v. Szmolnik Lajos kitüntetése és v. Fazakas
Sándor köszöntése

-Elhunyt Irsay György, Stubner Ferenc, Aykler
Béla és Yves de Daruvar

-Megemlékezések, programok a nyár folyamán

-Halálhírek, méltatások, rövid hírek, levelek

gyalogmenetben déli irányba, az éjjeli sötétségben, nehogy a nyugat felé nyomuló szovjet katonák észrevegyék őket. Passau közelében találkoztak az amerikai hadsereggel, és azok egy laktanyában helyezték el az iskolát. 1945-ban Dr. Hegyi németországi körútján meglátogatta ezt a laktanyát is. Hihetetlennek hangzik, de ott felismerte öcsémet, mivel nagyon hasonlított édesanyánkhhoz. Mint ministránst magához vette és elvitte Ausztriába oda, ahol szüleink voltak.

Engem 1944. november 15-én felavattak híradós zászlósnak és a VI. Debreceni Híradó Zászlóaljhoz vezényelték, ami akkor már a Dunántúlon volt. A zászlóalj minden felszerelését elvesztette az ottani harcokban, és Sokorópátkára vonult vissza. A Honvéd Főparancsnokság úgy határozott, hogy a zászlóalj Münchenbe megy, ahol a legkorszerűbb rádiókkal, géptávírókkal, távbeszélőkkel és kábelekkal szerelnék fel és képeznek ki minket. Ebből nem lett semmi, mert a németek még a Wehrmachtot sem tudták ellátni. 1945 április végén az USA hadsereg elfoglalta Münchent. Mi a híradó laktanyában voltunk, a németek azonnal polgári ruhába öltöztek és hazamentek. Az amerikai katonák ránk se néztek, csak a barátságos leányok érdekelték őket. Három nap után elfogyott a laktanya raktárában hagyott élelmiszer. Egyik hadapródunk beszélt angolul és a zászlóaljparancsnok elküldte az amerikaiakhoz, hogy jelentse ottlétünket. Egy magyarul jól beszélő amerikai tiszt és egy tucat katonai rendőr volt a válasz.

Fegyvereinket, a körömvágó ollóig bezárólag a laktanya udvarán kellett felhalmozni. A zászlóaljat, fejenként egy hátizsákkal, a Heilbronn melletti hatalmas hadifogolytáborba szállították. Onnan 1946. január 8-án vonattal vittek Komáromba és az Igmándi Erődben átadtak a kommunista néphadsereg pribékjeinek. Azok mint hivatásos tisztet Debrecenbe küldtek leigazolásra (a bilgeri csizmámtól megszabadítva). Ha igazolták az embert, akkor szolgálni kellett a néphadseregben. Debrecenben a hadtestparancsnokságra kellett bemennem, havonta. Semmit sem tudtak, beugrató kérdésekkel igyekeztek múltamat megtudni. Voltam-e gyáva? Megtagadtam-e parancsot? Hasonló kérdéseket többször feltéve várták, hogy megbotlik nyelvem. Július elején éppen egy tábori lelkész ült mellettem a váróteremben, mikor nevemet szólítva behívtak a kihallgatásra. Mikor kijöttem, bemutatkozott: Jurányi István ev. lelkész, bocsánatot kért, hogy megszólított, mert ott senki sem bízott senkiben, s tudatta velem, hogy egy hasonló nevű ezredessel volt Ausztriában egy táborban. Azt tanácsolta, hogy tűnjek el, mielőtt megtudnák, hogy édesapám a Szent László Hadosztályban szolgált. Tanácsát elfogadtam és nem vártam meg a kivizsgálás végét. Kalandos úton* Szentgotthárdra mentem, és onnan nyugatra mentem át a határon 1946. július 31-én. Egy iskolatársam osztrák igazolványa és 57 osztrák schilling volt a zsebemben. 24 km gyaloglás után angol megszállt területre értem, a vasútállomás várótermében voltam másnap reggelig. Jegyet váltottam és elutaztam a feistritzi állomásig, ahol épp egy Magyarországra hazautazó csoport rakodott vonatra. Egy üres teherautó elvitt a táborba. Húsz hónap után, augusztus 2-án este csatlakozhattam szüleimhez és öcsémhez.

**Kalandos utamat mint korabeli érdekességet említem. Újfehértón laktam unokanővéremnél, kinek még meghagytak néhány hold földet az akkori földosztás után, egy tanyával, ahol a szállásom volt. Dolgoztam a gazdaságban és bejártam Debrecenbe a leigazolásom miatt. Semmi kielégítő, pecséttel ellátott papírom nem volt, de a közeli „Leszerelő központban” az altiszt ismerte édesapámat, ezért adott egy leszerelési igazolványt pecséttel és olvashatatlan aláírással. Kérte, hogy majd egyem meg. -1946-ban a főváros éhezett, a vidék nem. Kétnaponként jött vonat Budapestről, tömve emberekkel, akik mindenüket el akarták cserélni valami ennivalóra. A pengő értéke óráról-órára zuhant. A vonat megfordult Nyíregyházán, és másnaponként ment vissza Budapestre. Július vége felé egy kedden kimentünk az állomásra jegyet váltani, de nem volt nálunk elég pénz. Csütörtökön újra kimentünk több pénzzel, akkor már az is kevés volt. Szombaton kimentünk egy tucat tojással, tíz elég volt és megkaptam a jegyet. Budapesten egy fiatal tiszt lakására mentem a tábori lelkésztől kapott címre. Az elküldött Szombathelyre egy állami hivatalban dolgozó emberhez, aki kiállított egy igazolványt, amivel meg kellett jelennem az alsószőlőnöki földosztó bizottságnál, kiktől 5 hold földet igényelhettem mint leszerelt katona. Délig várni kellett, amíg a kommunista titkár ebédelni ment. Akkor bement az irodába, ráült a vörös csillagos pecsétet és ideadta. Közben megérkezett egy tartalékos tiszt, kinek birtoka Alsószőlőnön, az osztrák határon volt. Az osztrák igazolványt és az 57 schillinget elvette, nehogy bajba kerüljek, és meghívott, hogy legyek majd a vendége, mielőtt elhagynám Hazámat. Szombathelytől Szentgotthárdig a vonaton egy járőr igazoltatott és elvette papírjaimat. Szentgotthárdon kis gondolkodás után visszaadta, mintán megmondtam, hogy a földosztó bizottságnál azok nélkül nem kapok földet. A*

földbirtokossal a lakására mentünk, ott aludtam. Másnap kiadós reggeli után, mikor deket harangoztak, egyik embere elkísért a határig. Akkor még sem tornyok, sem kutyák nem voltak, valamint tapasztalata szerint délben a régi őrség elmegy ebédelni, az új még ebédel, és nappal biztonságosabb, mint éjjel, mert akkor minden zajra odalőnek. Így hagytam el Szülőházamat 1946 július végén, minden baj nélkül, 24 km-t gyalogolva. A fentiek közül egyiknek sem tudtam meg a nevét. A Szent László Hadosztály volt a jelszó, az elég volt ahhoz, hogy segítsenek. Nebéz szívvel hagytam el, immár másodszor Magyarországot, de tudtam, hogy Újfehértón az unokatestvérem s a családja is bajba kerülhet miattam, és nyilvánvaló volt, hogy elfogadható emberi élet nem létezhet számomra, amíg a szovjet hadseregre megszállva tartja Magyarországot.

A tábor Feffernitz mellett Karintiában

1946. augusztus 2-án este besétáltam Feffernitzben a táborba. Megtudtam, szüleim melyik barakkban laknak és odamentem. Csak édesanyámat találtam ott. Petőfi szavait kölcsönözve, „csak csüngtem ajkán szótlantul, mint gyümölcs a fán.” Ő sírt, én csak szótlantul örültem. Kis idő után megtudtam, hogy édesapám spanyol nyelvtanfolyamon van, öcsém pedig, mint tábori tűzoltó, szolgálatban. Elsétáltunk az iskola irányába. Édesapám már jött felénk, megállt, a sötétben nem ismert meg, mikor tüzet kértem tőle, majd megkínáltam cigarettával. Erre rám nézett és megismert. Tüzet gyakran kértek tőle, de cigarettával senki sem kínálta meg. Neki is elhomályosodtak szemei és csak öleltük egymást. Öcsém is megjött és húsz hónapi szétszóródás után újra együtt voltunk négyen.

Másnap bementem a tábor irodájába, ahol magyar csendőrök kikérdeztek a hazai katonai és polgári viszonyokról. Felvették adataimat, hivatalos táborlakó lettem, és beosztottak a fakitermelő csoportba. Elküldtek az Angol Vöröskereszt raktárához, ahol kiegészítették ruhaállományomat. Édesapám az irodában dolgozott mint magyar tolmács. Miután ezt furcsának találtam elmonda, hogy az ő dolga megmagyarázni a tábori elszállásolással és ellátással járó előnyöket és kötelességeket azoknak, akik azt, nem értik. Öcsém beosztása szerint a tűzoltóbarakkban töltötte az időt. Édesanyámnak hetente egy napot kellett dolgoznia a kórház konyháján. Egyéni főzés nem volt. Három közkonyha volt a felnőtteknek és egy gyerekkonyha. Az ellátás elfogadható volt, ha nem is nagyon változatos, hisz több ezer ember lakott a táborban. Aki állandó heti munkát végzett, napi két olasz vagy egy angol cigarettát kapott, mint fizetést. Később, ahogy Ausztria felébredt a háború és a menekültek befogadásának kábultságából, osztrák pénzfizetést is kaptunk. Nem sokat, de a tábori kávéházban túrható ivórumot lehetett kapni, és aránylag jó sört is.

Harmadnap reggel jelentkeztem a fakitermelő csoport vezetőjénél. Tehergépkocsikkal mentünk az Alpok erdőibe és az osztrák erdész által megjelölt fákat kellett kivágnunk a tábori konyhákhoz tűzfának. Négyes csoportokban dolgoztunk. Engem egy csendőr törzssörtemesterhez és két fiatal székely férfihez osztottak be. Ezek hárman mesterei voltak a munkának, én nem. Ezt az erdész is észrevette és ahelyett, hogy kirúgott volna, előléptetett, mert majdnem olyan jól beszéltem németül, mint ő. Előmunkás lettem és a feladatom volt a kitermelt fákat mérni, és a tehergépkocsikra rakást súly szerint elosztani. A nap végén a fát beszállítottuk a tábori fáttelepre, ahol felaprították tűzifa nagyságra, és kiosztották a konyhákra. Télen a barakkokat is lehetett fűteni, nagyon óvatosan, mert minden fából volt, a szobákat elválasztó fal pedig papírral bevont faváz. Édesapám egy félméter magas konzervbödönből nagyszerű kályhát készített, szerszámok és csavarok nélkül. A barakkok teteje is falemezekből készült, kátránypapírral bevonva. A fakitermelő csoport sokoldalú tehetségének eredménye volt az, hogy az üstökben rotyogó forró szurkot nekünk kellett a tetőre felkenni a tél beállta előtt.

Szabadidőmben igyekeztem megismerni a környezetet. A tábor a Villach és Spittal am Drau városokat összekötő út mentén terült el. Az országút másik, északi oldalán folydogált a Dráva Magyarország felé, hogy a Dunával találkozzon Baranya vármegye délkeleti csücskénél. A tábor másik oldala az Alpok lábánál lévő erdőt érintette. A tábor nem vette körül kerítés, mindenki ki-be járhatott tetszése szerint. A tábor ideiglenes barakképületekből állt. 13 barakk alkotott egy tömböt, amit az angol parancsnok és emberei kedvéért „*blokk*”-nak hívott mindenki. Egy-egy barakkban 6-8 család is lakott vékony, nagyon is áthallatszó falakkal. Minden bloknak volt egy vezetője, aki a táborvezetőség

rendeleteiről tájékoztatta a lakókat. Egy külön blokkban volt a parancsnokság.

Odaérkezésem idején Kollényi György vk. alezredes (Ludovika 1927) volt a magyar tábor parancsnok. Törzsében volt Szinay András vk. szds. (1934), Zoltay János vk. szds. (1935), és Dr. Karvaly Frigyes t. fhdgy. a feleségeikkel együtt. Ez utóbbi azért érdekes, mert mikor Lajos Árpád vk. örgy. (1932), a hadosztály vezérkari főnöke 1945-ben nem lépte át a magyar határt, Szügyi Zoltán örgy. ho. pk. Rutkay Jenő vk. szds.-t (1934) nevezte ki a Szt. László Hadosztály vkf.-ének, s nem lévén több vezérkari tisztje, Dr. Karvaly Frigyes t. fhdgy. kapott vezérkari beosztást, amit kiválóan végzett a háború végéig. Feltehetően ő volt az egyetlen tartalékos tiszt vezérkari beosztásban a M. Kir. Honvédség történetében. Az irodában szolgált még, mint magyar-angol-német tolmács Dóczy Lóránd rep. örgy. (1927) is. Mellette volt édesapám (1920) irodája. Ebben a blokkban volt az Angol Vöröskereszt irodája és raktára, ahol egy fiatal angol hölgy, a jótékonyági szolgálat vezetője dolgozott, táborlakó munkások segítségével. A tábor lakói között volt Detre Gyula fhdgy. (1942), aki később Montreálba vándorolt ki, és vezető tagja lett az MHBK-nak és a kanadai magyar társadalomnak. (S aki még mindig él, a montreáli magyar idősek otthonában, 100. évében járva – a szerk.)

Nem lakott a táborban, de gyakran megjelent Korponay Miklós vk. szds. (1935), aki a „kopjás” szervezet egyik alapító tisztje volt. Neki voltak megbízottjai a táborban, akik a Vasfüggöny mögötti katonai alakulatok adatairól igyekeztek hiteles ismereteket gyűjteni a táborba érkező menekültektől. Pontosan nem tudtam, de Korponay Miklós összeköttetésben volt az angol katonai kémelhárító szolgálattal is, és az összegyűjtött adatok mind oda kerültek kiértékelésre. Korponayt nagyon tehetséges tisztnek és jó magyar embernek ismertem meg. Mint fiatal tisztet, engem is bevettek a szervezet felderítő részébe, s feladatom volt az újonnan táborba érkezőktől megtudni minden magyar és szovjet katonai jelentőséggel bíró adatot. Munkámért fizetés nem járt, de néha egy-egy zacskó finom babkávét kaptam, édesanyám legnagyobb örömére.

Megérkezésem után rövidesen az öcsémmel szüleinkről beszélgettük. Édesanyánk nagyszerűen alkalmazkodott a szokatlan és kényelmetlen helyzethez, de édesapánkon kedvezőtlen változást láttunk. Ez vonatkozott kortársaira is. 25 évi katonai szolgálat után megszűnt az alá- és fölérendelési viszony. Szokatlan munkát kellett végezniük, a jövő kilátástalan volt és a „ludovikás ellenforradalom” miatt, melyben részt vett, a hazatérést lehetetlenné tette. Hirtelen öregnek láttuk 46 éves édesapánkat. Megállapítottuk, hogy ezután szüleink ránk támaszkodnak, nem mi őrjük. Amíg én nem voltam a táborban, ő vigyázott szüleinkre. Most, hogy ott voltam, átadta a feladatot nekem. Öcsémnek terve volt elhagyni a tábor és elvégezni a grazi egyetemet, mérnök akart lenni.

A táborban még a két háború közötti társadalmi rend uralkodott, mikor megérkeztem. A katonák rendfokozataik szerint szólították egymást. Ez az idő haladásával egyre kopott. Tovább maradt azok között, akik ugyanegy alakulatnál szolgáltak és megszokták a rendfokozat használatát volt feljebbvalóikkal. Azt azonban mindenki tudomásul vette, hogy dolgozni kell, mert tunyaságból nem lehet megélni. Kevés kivétel volt, pedig majd mindenkinek a számára szokatlan munkát kellett végezni. A fiatalabb férfiak a közeli városba, Villachba jártak dolgozni angol raktárakba. Katonai teherautó szállította be és hozta haza őket. A táborban a borbélyok, a cipészek, a szabók szakmunkájának volt a legnagyobb értéke. A hajak nőttek, a cipők és a ruhák koptak, hajvágás, javítás elkerülhetetlen volt. Középkorú emberek, deresedő hajjal, beálltak egyik-másikhoz inasnak, ha lehetett, pusztán azért, hogy javítsanak saját és családjuk életén, és hasznos munkát tanulhassanak a biztonságosabb megélhetéshez, akárhova is sodorja őket a sors. Csak az orvosok és a tanítók tudtak szakmájukban munkát találni, a tábori kórházban vagy a tábor iskolájában. A konyhák, a tisztogatás, a tehergépkocsik, favágás és irodai munkák adtak több férfinak és asszonynak munkát. Akinek nem volt állandó munkája, annak hetente egy napot kellett az ellátásért dolgozni. Magyar tiszt volt a táborparancsnok, de az angol őrnagy volt a valódi főnök, őrmesterével. Az Angol Vöröskeresztet az említett angol nő vezette a ruha, cipő, gyerekholmi raktárral. A kapcsolat a magyarok és angolok között barátságos volt. Miután az amerikai hadifogságban láttam, milyen kiváló ellátásban részesültek a katonák, az angol hadsereg meg sem közelítette azt. Az angol katonák ellátása sokkal

szegényebb volt. Különösen azoknak volt kevés, amit kaptak, akik megosztották életüket egy osztrák barátnővel.

Tábor Kellerberg mellett

Két hónappal megérkezésem után, a tél beállta előtt, az angolok felszámolták a tábort és mindenkit átköltöztettek a szomszédos kellerbergi táborba. A tábor magyar vezetősége is megváltozott. Nem egy azonnali változás volt, de ahogy az emberek ismerőseit találtak, vagy jobb megélhetési lehetőséget, elhagyták a tábort, amit az angol parancsnokság tudomásul vett és napirendre tért felette. Bevallom, akkoriban oly nagy volt a kor- és rendfokozati különbség a vezérkari tisztek és köztem, hogy nem nagyon gyakran beszélgettünk, terveikbe be nem avattak. Korponay Miklós volt a kivétel, aki barátságosan szóba állt velem és társaimmal minden látogatása alkalmával. Kollényi Györgyöt Esső Miklós ezds., a Soproni Gyalogezred volt parancsnoka váltotta le. Régi barátsága miatt édesapámmal, minket is abban a barakkban helyeztek el, ahol az Esső család lakott. Esső Miklós és édesapám hetente kétszer gyalog mentek a 4 km-re lévő Paternion községbe, ahol friss kenyeret tudtak venni, jegy nélkül.

A tábor elhelyezése itt is 13 barakkból álló blokkokban volt. A cár-hű kubáni kozákok egy csoportja 1917 után Jugoszláviába menekült, 28 évvel később pedig tovább vándoroltak Ausztriába. Egy blokkban laktak és gyönyörűen énekeltek saját barakk-templomukban. A szlovének is megtöltöttek egy blokkot. Egy blokk volt a kórház barakkjai, és a templom barakkja. A tábor többi részét, 10 blokkot mi magyarok foglaltuk el. A kozákok és szlovének már régebben ott laktak, így a konyhák nagy részében ők dolgoztak. De nekünk is kellett konyha, ezért új konyha-barakkok is lettek. Az angol észjárás nem a nemzetiségeket, hanem a munkát követte. Nekem, mint „fakitermelőnek” a fizikai munkások konyhájára kellett mennem. Édesapám irodai munkát végzett, a szellemi dolgozók konyháján kapott ennivalót édesanyámmal együtt. Öcsém akkor már nem volt a táborban.

Egy közeli barakk volt a katolikus templom, ahol rendszeres szentmise volt vasárnaponként, mert csak katolikus papunk volt. Orgona nem, de kántor volt, kinek vezetésével szállt az ég felé az ének. Esküvőre nem emlékezem, de keresztelő volt többször is. Ott a táborban, 1948-ban volt az utolsó olyan karácsonyi éjféli misém, amikor a talpam alatt frissen hulló hó ropogott...

Külön, önálló blokk volt a kórház, három magyar orvossal, néhány ápolónővel, kevés gyógyszerrel, és még kevesebb orvosi műszerrel. Ennek ellenére minden kisebb-nagyobb betegséget, műtétet gondosan és szakszerűen végrehajtottak. Egy alkalommal, mikor baleset történt velem a fakitermelés alatt, a tábor fogorvosa varrta be a szemem feletti vágást, nagyon rendesen, alig látszik. Ő volt szolgálatban és a műtét sürgős volt, csak hálával tudok rá visszaemlékezni.

Egy hatalmas különálló barakk volt a színház, ahol a Honvéd Tábori Színtársulat maradványa szórakoztatta a lakókat. Gárdos Kornélia, a Budapesti Nemzeti Színház tagja, és a Jaczkó nővérek, a Kolozsvári Nemzeti Színház tagjai voltak a Színakadémiát végzett színészek. A többiek kevés színpadi háttérrel, de lelkesen szórakoztatták a lakókat. A Hunnia Filmgyár egyik rendezője, a Magyar Rádió katonaműsorának rendezője is nagyban hozzájárultak az előadások sikeréhez. Iskolai szerepléseimen felbátorodva jelentkeztem, és felvettek a színtársulatba és a tánccsoportba. Első fellépésem a „Csárdáskirálynő” operettben volt a tánccsoporttal és az énekkarban. Négytagú lelkes zenészek játszották a szebbnél-szebb dallamokat oly sikerrel, hogy az előadást meg kellett ismételni! Nagyon nehéz volt a kellő ruhadarabok beszerzése, s ez főleg kölcsönzési alapon történt. A szereplők ismerőseiktől kértek egy-egy ruhadarabot, hogy a színpadon a szerepnek megfelelően tudjanak megjelenni. A Hunnia rendezője tudott színdarab szövegkönyveket szerezni valahonnan, amiket korlátozott de lelkes tehetséggel előadhattunk. Minden héten új darabbal léptünk a közönség elé, mert az igencsak ugyanazokból a nézőkből állt. Hetente új darabbal kellett tehát fellépni, hogy az érdeklődést fenn tudjuk tartani. Sokat segített a sűgónk! Vasárnap és hétfő este nem, de keddtől minden este próbáltunk és szombat este volt az előadás. Olyan bátrak voltunk, hogy az első előadás, ahol a kórusban szerepeltem, a „Csárdáskirálynő” volt, mert négytagú zenekar is volt. A siker olyan volt, hogy megismételtük az előadást. A jegyek ára alacsony volt és a bevételt a szerepek fontossága szerint osztottuk szét.

Volt egy „Cserebolt” nevű barakk. Oda bárki elvihette felesleges akármijét és kicserélhette hasonló értékű valamire, amire szüksége volt és ott talált. Természetesen a „boltos” valutamércéje szerint. Édesanyám bundája egy angol „háziasszony” tulajdona lett, és mi hónapokig élveztük, amit az árán venni tudtunk, miután Valér bácsi, a „boltos” levette a neki járó százalékot. Szép, női ékszerek, bundák is komoly összegekért cseréltek gazdát. Édesanyám arany karperecéből vettünk nekem egy pár csizmát, mikor beléptem a színjátész és tánccsoportba.

A tábornak volt labdarugócsapata, mely a többi menekülttábor csapataival mérte össze erejét a tábor közepén lévő pályán. A tábor parancsnoka, egy őrnagy volt a csapat patrónusa, őrmesterével együtt. Néha ők is játszani akartak, és akkor a csapat két tagjának a padról kellett a mérkőzést nézni. A csapatnak jobbhátvédje lettem. A Vöröskereszt adott egyforma inget és nadrágot, de nem tudott megfelelő cipőt is adni. Mi azért lelkesen rugdostuk a labdát.

A táborban lévő sok gyerek miatt természetesen iskolánk is volt. Öcsém még a Műszaki Hadapródiskolán megszerette a hidakat, a Grazi Egyetem kultúrmérnöki karának pedig volt egy „magas- és mélyépítési tagozata” (Hoch- und Tiefbau). E területen szeretett volna diplomát szerezni, de ehhez persze érettségi vizsgát kellett tennie. Beiratkozott tehát az utolsó évre és annak elvégzése után sikeresen érettségizett. Az iskolát az Angol Vöröskereszt tartotta fenn. A tanárok magyarok voltak és a magyar közoktatási rendszer szerint tanítottak, ám az érettségire egy angol tanár jött érettségi biztosnak. Az angolok így tették az érettségit hivatalossá! A diákok magyarul érettségiztek, s mindezt a „biztos” angol hidegvérrel hallgatta. Nyilvánvaló volt, hogy egy szót sem értett! Végül is a tanárok fejbiccentésére elfogadta a szóbeli feleleteket, az előzőleg beadott írásbeli dolgozatokat aláírta és gratulált –természetesen angolul – a diákoknak a sikeres érettségihez. Öcsém aztán elutazott Grazba s beiratkozott az egyetemre. S ebben az iskolában tanult egyébként v. Falk Viktor is, aki a Szent László Lovagrend helyettes főkapitánya és Clevelandben él.

1948 közepén eljutott a táborba a Magyar Harcosok Bajtársi Közösségének (MHBK) híre. Esső Miklós ezds, táborparancsnok lett a csoportvezető, és engem kinevezett segédtisztjének. Elküldött Klagenfurtba vitéz Adonyi Ferenc vk.örgy-hoz megtudni a részleteket. Tájékozódás után jelvényeket kértem tőle, de csak az volt, amit ő viselt. Levette, nekem adta, mondta majd küld, ha lesz több. Az első munka volt a katonákat és katona-barátokat toborozni az MHBK-ba. A katonák többsége azonnal feliratkozott, mások kicsit vonakodtak, mikor adatokat kértünk, de azért szép és nagyszámú csoport lett a táborban.

A beszélgetés fő témája a rokonok holléte, a hazamenetel vagy kivándorlás volt. A hazamenetel fokozásához a magyar kormány embereket küldött, akik a hazai élet „paradicsomi” változatát ecsetelték. Általában *hazacsalogató embereknek* hívtuk ezeket. Volt, aki elhitte, amit mondtak, de a többség átlátott a hamissággal telt beszédeken és maradt. Hihető volt, hogy Nagy Ferenc, a miniszterelnök, jó szándékú magyar ember, de amíg a szovjet hadsereg támogatásával ügködött a kormány, nem sokan siettek haza. A tábor lakói a katonákon kívül állami tisztviselők és az 1944. október 15. után is politikai szerepet vállaló emberek voltak, családjaikkal. A hazacsalogató emberek szólamai főleg azoknak szólt, akik családjukat, házukat, vagy néhány hold földet otthon hagyni kényszerültek. Ezek vegyes érzelmekkel tértek vissza a Kárpát-medencébe. Akik maradtak, azok tudták, hogy Ausztriában csak ideiglenes az élet, és valahol máshol kell új életet kezdeni, amíg a hazai helyzet jóra nem fordul. A tengerentúli országokban való letelepedést a remény szépítette, de a földrajzi távolság, a bizonytalanság nehezítette. „*Mi lesz ott? Miből élünk majd meg? De itt nem lehet maradni!*” Ilyen gondolatok fűszerezték az elhatározást.

Mivel Amerika akkor még ellenségnek tekintette a magyarokat, a kivándorlás oda lehetetlen volt 1951-ig. A hadifogságban tapasztaltak után nem is nagyon vágytam oda. Belgium nyitotta meg a kapuit először azoknak, akik hajlandók voltak szénbányáiban dolgozni, de csak fiatal férfiakat vittek. Anglia következett, férfiakat kerestek, a háborúban elpusztultak pótlására. Azután Kanada és a dél-amerikai államok konzuljai látogatták meg a tábor, családokat keresve. Mi Kanada kiküldöttjével beszélünk először. Öcsémet és engem elvittek volna mezőgazdasági munkásnak, de szüleinket öregnek találták (48 és 45 évesek voltak).

Azt mondták, pár hónap alatt megkeressük szüleink útiköltségét, és utánunk jöhetnek. Nem fogadtuk el az ajánlatot. Nehezen találtunk egymásra, nem akartuk a két „öreget” hátrahagyni. Chile konzuljával beszélünk azután, ahova szintén gazdasági munkásokat kerestek, de családokkal. Ide fel is vettek bennünket, de a sors szerencsénkre közbeszólt. Az első két hajórakomány galíciai menekülteket vitt, s mikor azokat meglátták, beszüntették a bevándorlást egy ideig. 1948 karácsonyán a kommunisták bebörtönözték Mindszenty József hercegprímást, s a nyugati kormányok közül csak Ausztrália külügyminisztere Dr. H. V. Evatt emelte fel szavát az igazságtalan letartóztatás miatt. Édesapám véleménye az volt, ha egy munkáspárti, szocialista miniszter ilyen, akkor Ausztrália jó ország lehet. Az Angol Vörös keresztés hölgy is nagyon jónak tartotta. Különböző családokat kerestek kétéves munkaszerződéssel, de a kemény feltételekkel akkor nem nagyon törődtek. Csak kikerülni szegény Ausztriából, mert a hazatérés reménytelennek látszott. Orvosi vizsga után elfogadták a családot, több jó barátunkkal, ismerősünkkel együtt.

1949 április elején üzentek, legyünk készen. Öcsém két év után otthagyta az egyetemet és április végén Spittal am Drau állomáson vonatra szálltunk. Barátaink szomorúan búcsúztattak, mondván a világ végére megyünk, soha többet nem látjuk egymást. Részben igaz volt, de változtatni nem tudtunk. A vonat Innsbruckban megállt, ahol Kovács Ferenc hdgy. (Ludovika 1944) átadta vitéz Zákó András vörgy. levelét, melyben megbízta édesapámat az MHBK megszervezésével Ausztráliában. A vonat a Nápoly melletti Bagnoliba vitt minket, ahol egyhónapi várakozás után az Anna Salen nevű svéd hajóval indultunk Ausztráliába május 21.-én. A hajó ragyogó tiszta volt, minden vadonatúj. Elöl többemeletes nagy kabinban kb. 500 férfi, a hajó hátsó végén ugyanakkorában kb. 500 asszony, és a hajó közepén, egy valamivel kisebb kabinban a gyermekes családok. Négyheti hajózás után Sydney Port Jackson kikötőjébe érkeztünk.

A DiPi-élet reménytelen volt, de nem volt rossz. Lehetett volna jobb, de lehetett volna sokkal rosszabb is. Sokat tapasztaltam és tanultam. A harcászatban tanultak szerint: „A lehetőségeket ki kell értékelni, a legjobbat kiválasztani és végrehajtani!” Véleményem szerint a DiPi-élet az „életbenmaradás egyeteme” volt, ami az embereket „közös nevezőre” hozta, végzettségükre való tekintet nélkül. Sokat segített a német, meg a megszálló hatóságok nyelvének elfogadható szinten való tudása. Még ennél is többet jelentett, ha valaki a szakmájában tudott elhelyezkedni. A borbélyok, fodrászok, szabók, cipészek ezért a tábori élet átlagszintjénél jobban éltek. A cigaretta volt a fő valuta, a leleményesség pedig a legfontosabb emberi érték. Iparosok, gazdasági munkások, ezermesterek sokkal hamarabb meg- és feltalálták magukat, mint a katonák, a jogászok, vagy hasonló végzettségű középosztálybeliek, akik kétkezi munkát korábban nem nagyon végeztek. Kivételt képeztek az orvosok, akikre nagy szükség volt, a szokatlan élet, a hideg tél okozta betegségek miatt. No meg gyerekek is születtek. Sokan munkás életük végéhez közeledve elvesztették mindenük mellett a nyugdíjas élet anyagiakkal biztosított kényelmét is. A fiatal családapák nem tudván a családot megfelelően ellátni szakmájukban, új mesterségeket tanultak. Némelyik élete végéig az új munkakörben dolgozva tudott valahol fészket rakni és kényelmesebb éltet biztosítani családjának. Ezzel szemben volt olyan, aki elkeseredve, szinte élő halottként töltötte napjait, sajnálva önmagát és hibáztatva mindenki mást. A tábor igazi hősei viszont az asszonyok voltak. Lelket öntöttek lehangolt, elkeseredett férjeikbe, buzdítva, biztatva azokat a sors elfogadására, és ha lehet javítására. Az erős hit is sokat segített! A jó humorérzék viszont hatalmas kincs volt.

Ha valami jót keresünk a DiPi-létben, az a társadalmi szintek majd teljes megszűnése, a társadalmi osztályok egymást értékelése, elfogadása és végső szinten megbecsülése volt az. Nem az volt a lényeg, hogy ki mit tanult, hanem hogy azt hogy tudta felhasználni. Mindenkinél teljes szellemi erejével kellett a háború okozta helyzetet megszokni. Ez a volt csendőrök között volt elsőként észlelhető. A tisztek és altisztek nagyon hamar közös asztalhoz ülve, a tisztelet megadásával, egymást tegezve alapították meg a Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösséget. Ma is működik még, 70 év elmúltával, a volt csendőrök lelkes utódainak vezetésével.

Sokat tanultam és tapasztaltam a DiPi-táborban. Az emberi természetnek, az ész találékonyságának, az élni akarásnak új oldalával ismerkedtem meg. A későbbi évek során hasznát vettem,

amit tanultam, akár az iskolában, a katonaságnál, a fogolytáborban, vagy a táborban. Az élet értelme kitisztult bennem, embertársaim megbecsülése megnőtt, és tisztábban láttam azok erkölcsi értékét. Nem tudom, mi lett volna belőlem, ha életem más irányt vesz a háború után, de végeredményben mindegy. Teleki Pál szavaival élve úgy érzem, emberebb ember lettem, és a hatalmas távolság ellenére szívem ma is magyarul dobog. Az emigráció is az „*életben maradás egyeteme*” további fokozatát jelentette és jelenti ma is, majdnem 70 évi ittlét után.

1967 és 1972 között a *Kanveer* nevű nagy amerikai alumíniumcég tervezési osztályán dolgoztam. Az amerikai főnöktől megkaptam Alvin Toffler „*Future Shock*” című könyvét. Kérte véleményemet elolvasása után. Meglepődött, mikor azt mondtam, hogy a könyv nagyszerű, a tartalma kiváló, de ha Toffler egy vesztes háború után, önhibáján kívül, ellenséges hatalmak döntésére előbb DiPi, majd kivándorló lett volna, egy olyan országba, ahol a nyelvet nem beszéli, és szakmájában nem tud elhelyezkedni, legalább még két fejezettel megtoldotta volna könyvét.

Felhasznált forrás: Rada Tibor: *A Magyar Királyi Honvéd Ludovika Akadémia és a testvérintézetek összefoglalt története (1830-1945) I-II.*

A szerk.: Ha idősebb olvasóink közül valakinek vannak személyes emlékei a volt ausztriai vagy németországi DP-s táborokról és ezeket megosztanák egy hasonló írás formájában, kérjük, jelezzék!

v. Szmolnik Lajos (Melbourne) kitüntetése

v. Szmolnik Lajos rehab. rep. őrnagynak, az 1956-os Forradalom és Szabadságharc idején tanúsított hősiességéért, valamint az ausztriai magyarság körében végzett hagyományőrző tevékenysége elismeréseként Áder János, a Magyar Köztársaság elnöke 2018. március 2-i keltezésű A Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését adományozta.

Bajtársunknak mi is köszönjük áldozatait és szívből gratulálunk!

Horváth Jánosné Erzsébet: Hősök Napja Buffalóban

Az MHBK Buffalói (New York állam) csoportja május 30-án emlékezett meg a Hősök Napjáról és a Trianoni békediktátum 98. évfordulójáról. A Magyar Ház nagyterme volt a megemlékezés színhelye, ahol az ünnepség után vendégül látták az MHBK-tagokat és barátokat. Külön köszönet a Magyar Ház vezetőségének!

Tarnócy Gyuláné Éva szervezte a műsort. Petry Frigyesné Elvira, történelemtanár, műsorvezető szívélyesen üdvözölte a magyar katolikus és református közösségek képviselőit, a helyi magyarság vezetőit, valamint a Buffalóban tanuló magyar egyetemistákat. Zalai Lilla és Garai Dóra két verssel emlékezett Triamonra, majd Simon Judit gyönyörű népballada énekével gazdagította a programot.

Az MHBK hagyományait követve Horváth Jánosné Erzsébet emlékezett meg a buffaloi közösség ezévből elhunyt tagjairól s méltatta a magyarságért folytatott áldozatos munkájukat. A magyar hősökkel

együtt őértük is meggyújtottuk az emlékezés gyertyáit.

A Hősök Napja ünneplésének eredete 1917-re vezethető vissza. 1945-ben a kommunisták ezt betiltották s csak 2001-ben iktatták újra törvénybe: a nemzet soha el nem múló hálája jeléül, a ma élő és a jövő nemzedékek okulására, és a hősök dicsőségére május utolsó vasárnapját a Magyar Hősök emlékünnepévé nyilvánították. A Hősök Emlékköve a budapesti Hősök Terén az ünnep fő jelképe.

A nemrég elhunyt Borbás Károly, MHBK Toronto-i csoportvezető tavalyi beszédéből idéztünk a buffalói közönségnek, melyben méltatta a 2001-es rendelet jelentőségét, mely meggyorsította a harctereken hősi halált halt katonák nyughelyének feltárását, ápolását is. Több százezer hősi halott vagy eltűnt katona neve vált ismertté és került fel sírmlékekre, emléktáblákra. Emlékeztetett még a harcok idején a hátszágban maradt hozzátartozók szenvedéseire, a börtönök mélyén raboskodókra, az akasztófán kivégzettek, az elhurcoltakra, kitelepítettek, az elhurcoltakra, kitelepítettek is. Köszönet Borbás Károlynak, aki annyi évtizeden át szerkesztette a Hadak Útján folyóiratot, világszerte összetartva bajtársait. Béke hamvaira.

Elvira visszaemlékezése átfogó képet adott a hazájukért vérüket ontó hősök áldozatáról történelmünk folyamán. Az embervesztés számarányokban való összehasonlítása a különböző háborúk és forradalmak idején megdöbbentően hatott a közönségre. Elvira a Trianoni tragédiát nemcsak statisztikailag, de térképekkel is szemléltetőbbé tette számunkra.

A Trianoni békediktátum 98. évfordulóján megemlékeztünk még a megalázó, igazságtalan szerződés körülményeiről is, amikor Gróf Apponyi Albert híres védőbeszéde és a beadott részletes dokumentumok és érvek figyelembe vétele nélkül írták alá a már előre eldöntött diktátumot, s így döntöttek Magyarország sorsa felett. Az évforduló nemcsak gyászos visszaemlékezés, de egyben a reménykeltő és jövőbe néző Nemzeti Összetartozás Napja is lett. A mérhetetlen szenvedések ellenére az elszakított területek magyarsága mégsem tagadta meg a nemzetet. Igenis létezik határokon átívelően egységes Magyar Nemzet!

Simonyi László MHBK központi vezető: Hősök Napja Chicagóban

A chicagói MHBK-főcsoport 2018. június 3-án tartotta meg Hősök Napi és Trianon megemlékezését, a nagymise után a Szt. István magyar templom Mindszenty termében. A programot özv. Katona Marika MHBK háznagy vezette be a Himnusz énekével. Dr. Bencsik Zita chicagói főkonzul rövid beszédével kiemelte a mostani magyar nemzeti összetartozás szellemét. Ezután következett Simonyi László beszéde, ami a sok magyar hősről emlékeztetett, s kitért arra is, hogy a mostani igazán nemzeti kormány tovább folytatja a Nyugat igaz védelmét kitartó munkájával, az első között lévén, akik Európa keresztény, nemzeti kultúráját védik. A magyarok, horvátok és a lengyelek önfeláldozó, több évszázados harcának, a keleti és oszmán inváziók megállításának köszönhető, hogy eközben a nyugati országok a gyarmatosítások révén nyugodtan gazdagodhattak. Magyarországnak ősi joga nemzeti és keresztény államát megtartani, az EU mostani nemzetgyilkoló működése ellenére. –Ezután Katona Marika és br. Pongrácz Cilike megható szavatai következtek, majd ifj. Katona Jenő beszámolója kiemelte a Trianoni kényszerbéke országromboló valóságát. A megemlékezés a Hiszekegy és a Székely Himnusz eléneklésével végződött.

Hősök napja Clevelandben

Peller Ildikó felvétele a Sunset Memorial temető magyar részlegének hősi emlékműve előtt:

Köszöntjük a majd 100 éves v. Fazakas Sándort (Melbourne)

Egy júliusi emailváltásból:

Kedves Siposné dr. Kecskeméthy ezredes asszony, Maga nemrég írt egy remek cikket az édesapámról, vitéz Fazakas Sándorról, ami megjelent a Katonaiújságban 2012. októberében. A címe A hősök közöttünk élnek - vitéz Fazakas Sándor m. kir. főhadnagy életútja. Most novemberben lesz apám 100. születésnapja és az Ausztráliai Vitézi Rend csoport 50 éves évfordulója, amelyben Apámnak nagy szerepe lesz. A Vitézi Hírlap megkért, hogy küldjek nekik egy életrajzot Apámról, amit majd lehoznak. A Maga cikke tökéletesen megfelelne erre s arra kérem, megadná az engedélyt, hogy elküldjem a Vitézi Hírlapnak.

Minden jót kívánok, ifj. Fazakas Sándor, Melbourne

Tisztelt Ifj. Fazakas Sándor, természetesen nyugodtan küldje el a Vitézi Laphoz, csak azt kérem, írja mellé, hol jelent meg eredetileg s ki a szerzője. Megtiszteltetés, örülök, hogy ily módon is köszönhetem az édesapját, akivel 2011-ben Melbourne-ben a Magyar Házban találkoztam.

Üdvözléttel: Siposné Prof. dr. Kecskeméthy Klára ezds., Nemzeti Közszolgálati Egyetem

Elhunyt Irsay György

2018. augusztus 12-én, életének 99. évében Miamiban elhunyt Irsay György huszár százados, nyá. rehab. ezredes. Budapesten született 1920. március 23-án, 1941-ben avatták a Ludovikán. Sokáig Caracasban éltek emigrációban. Rehabilitálása után, mely véget vetett egy 1949-es kommunista törvény eredményekénti meghurcolásának és jogfosztottságának, kitüntették a Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével. 2016-ban azévben egyedülként ő kapott gránit-diplomát a Ludovika Akadémiától, hadnaggyá avatása 75. évfordulójára. Az emigrációs ügyek, az MHBK és a helyi magyar templomok hűséges támogatója volt, a Jóisten nyugosztalja. Los Angelesben élő húgának, Nandine-nak, és Adelaide-ben élő unokaöccsének, v. Lakatos Kálmánnak pedig részvétünket nyilvánítjuk.

Elhunyt Aykler Béla

2018. június 23-án, életének 89. évében Torontóban elhunyt Aykler Béla, az MHBK tagja és támogatója, a Hadak Útján évtizedes olvasója. 1929-ben született Nagyszöllősen. A nagykárolyi Károlyi István Honvédtisztí Fiúnevelő Intézet növendéke let, majd 1944-ben Kőszegre, utána Sopronba helyezték át a gyalogos hadapródiskolába. A háború után a kommunizmus elől menekülve 1947-ben érkezett Kanadába. Sikeres vállalkozó lett, sok jelentős épületet emelt Torontóban, így a Villa Otthon I-II-t, a Rákóczi I és II lakóépületeket, vagy – kifejezetten a magyar közösség részére - az Erdélyi House-ot. Feleségével, a magyar diaszpóra kutatójával, Papp Zsuzsával megalapította a jótékony és elismert Rákóczi Alapítványt. Gyászolják még gyermekei, unokái, dédunokái. A Szent Erzsébet magyar templomból búcsúztatták. Sziki Károly (Eger) azt is megemlíti, hogy “Aykler Béla fontosnak tartotta a magyarság alapos tájékoztatását közéleti, kulturális és gazdasági téren egyaránt, ezért vásárolta meg 2004-ben a Kanadai Magyarságot, mely hetente komoly terjedelemben tájékoztat a legfontosabb eseményekről, s igazi köldökzsinór lett az anyaországi és kanadai magyarság között”. Isten nyugosztalja.

Yves de Daruvár halálára. Beküldte Sujánszky Jenő (Párizs)

Párizsban 2018. június 4-én tartották a 97 éves korában elhunyt Yves de Daruvar francia nemzeti hős gyászmiséjét a Saint-Louis des Invalides katedrálisban, ahol a franciák mellett egy magyar pap, a magyar közösség volt lelkésze, Cibián Miklós is koncelebrált. Két nemzetiszínű zászló alatt számos hazánkfi is jelen volt.

Az egyházi szertartást szép és megható katonai tiszteletadás követte, melyen sok francia tiszt és több tábornok is részt vett, élükön Bruno Cuche ötszallagos hadseregtábornokkal (ez Franciaországban békeidőben a legmagasabb katonai rang). Az ő személyes kérésére a magyarokat hivatalosan Sujánszky Jenő, *Az 1956-os Magyar Forradalom Francia-Magyar Emlékbizottságának* elnöke képviselte, gyenge egészségi állapota ellenére természetesen készséggel.

Yves de Daruvar (Daruvári Kacs Kovics Imre) édesanyja francia, édesapja magyar volt. Bár kisgyermekkorában távol került szülőhazájától, egész életében igaz barátja maradt Magyarországnak, s komoly munkát fejtett ki Franciaországban valós történelmünk, kultúránk, az 1956-os szabadságküzdelmek, valamint Trianon megismertetése érdekében. (Könyve, a *Trianon*, széles körben ismert a magyar emigrációban – a szerk.)

A Központi Vezető üzenete

Kedves Bajtársak, Bajtársnők!

Ez év augusztus 20-án nemcsak Szent István napját és Hazánk több mint ezeréves történelmét ünnepeljük, hanem az ideai tiszti avatást is, amin a Zrínyi Egyetem Ludovika zászlóaljának végző osztályát is avatják ünnepélyes keretek között.

Mióta a Szent Korona örök hatása alatt Magyarország 2012-re egy új, keresztény és igaz magyar értékű Alkotmányt hozott életre, újból igazolva, hogy Hazánk egy alkotmányos, keresztény hatalom volt már régen azelőtt, hogy Európa legtöbb országa mint önálló állam létezett volna. Az Árpád-ház királyai egy erős, hatalmas országot teremtettek Európa keleti határán. Hol volt akkor még egy Németország, Belgium, Hollandia, Dánia, Olaszország?

Egy megújult, életrevaló Magyarországnak van megint, s annak hazát szerető fiai és leányai esküt tesznek, hogy karrierjüket, becsületüket, tudásukat, s ha kell ÉLETÜKET is a Haza oltárára teszik, és szolgálni fogják Hazánkat. Ez nemcsak egy nemzeti megújulás, hanem a garancia arra, hogy Magyarország tovább él és betölti hagyományos, történelmi helyét, ahol ősei állottak az ősi vártán. A Magyarok Istene, az Örök Hadúr legyen velük áldozatos és eredményes életük éveit során!

Mi, az MHBK még megmaradt tagjai imáinkban emlékezni fogunk rájuk, hiszen mi hozzájuk tartozunk, s ők a mi új nemzedékünk, amely ott folytatja, ahol minket elszakított hivatásunktól a sors. Éljen Magyarország, s éljenek azon fiai és leányai, aki a Haza szolgálatának adják életüket.

Simonyi László MHBK központi vezető, Chicago, 2018 júliusában

Stefanovszky András: A nagyenyedi főnix

„*Miénk az iskola!*” 2004 februárjában megkondultak a Nagyenyedi Vártemplom harangjai, hírül adva, hogy a román állam visszaszolgáltatta a nagy múltú Bethlen Gábor Kollégiumot a magyar református egyházkerületnek. Erdély oktatásrendszerének Bethlen Gábor fejedelem által alapított kulcsintézménye akkor is, mint oly sokszor a kollégium közel 400 száz éves történetében, török, tatár, labanc és többszöri román pusztítás után, szinte működésképtelen állapotban várta feltámadását. A példás magyar összefogás és a nagyenyedi városvezetés jóakarató hozzáállásának köszönhetően a kollégium épületegyüttese 2016 őszére teljesen megújult. Küldetését szem előtt tartva, a Bethlen Gábor Kollégium, mint az erdélyi oktatás zászlóshajója, a Bethlen Gábori hagyományokra építve, szilárd keresztény értékeket vallva, a legmodernebb eszközökkel és módszerekkel, a legmagasabb oktatási és nevelési szinten válaszol korunk kihívásaira. Apáczai Csere János, Körösi Csoma Sándor, Bolyai Farkas, Barabás Miklós és Sütő András nyomdokain, ma újra közel 700 diák tanul a kollégiumban. Látogassa meg a kollégiumot a honlap segítségével: www.bethlengabor.ro

A küldetés megvalósításához természetesen források kellenek. Az intézmény anyagi hátterének megszilárdítása létfontosságú, oktatási autonómiájának kiépítése céljából is. Az emigrációs magyarság régi hagyománnyal rendelkezik különböző magyar iskolák anyagi támogatását illetően. Mint sok más emigrációs magyar, szüleim is hosszú éveken keresztül támogatták a németországi Burg Kastl Magyar Gimnáziumot, amely egészen a 2000-es évek elejéig az emigrációs magyar oktatás fellegvára volt. A Bethlen Gábor Kollégium méltón léphet Burg Kastl szellemi örökségébe, odaadóan és céltudatosan szolgálva az erdélyi magyarság megerősödését. A támogatások gyűjtésére a kollégium alapítványának honlapja szolgál: www.bethlengabor.eu

Az „öszöntő programok” hasábján „támogatást küldök” fül megnyitásával számos adományozási lehetőség nyílik. Bank- (hitel-) kártyával bármilyen összeg kényelmesen eljuttatható a kollégium részére. Virtuális keresztszülőként egy diáknak az éves tanulmányi költségét is lehet fedezni, vagy a kollégium vagyonát gyarapítani akár hagyatékként. Ahogy mondani szokták, a legkisebb is számít. Bethlen Gábor szavaival élve pedig: Nem lehet mindig megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni azt, amit lehet.

Stefanovszky András,
a Burg Kastl Magyar Gimnázium volt növendéke (1970-79), Budapest

Lipcsey Vajda István beszámolója Nagykovácsiból

Nagy eseménynek voltunk tanúi május 27-én: gróf Tisza István, Magyarország első miniszterelnöke Nagykovácsiban álló, felújított kastélya ünnepélyes átadásának a Magyar Cserkészszövetség részére. Az átadáson Orbán Viktor miniszterelnök ünnepi beszédében méltatta a cserkészélet múltját és épülő jelenét, ami nem tér el a régi alapvető erényektől, mint a tanulás, a fegyelem, a munkára való nevelés. Utalt arra is, hogy a katonaság létszámának emelésénél milyen fontos szerepet játszik az egészséges és fegyelmezett fiatalok jelentkezése.

Kitérnék egy meglepetésszámba menő eseményre is. Ötven évig féltve őriztem egy megsérült Tisza István emléktáblát, amit Kádárék összetörve kidobtak a Farkasréti temetőből. Én megőriztem és most a kastély falára helyezték mint történelmi ereklyét.

A Teleki-Tisza-kastély, mint a magyar cserkészlet új otthona a felújítást követően az idei Országos Cserkésznap alkalmából nyitotta meg kapuit.

Janics Béla, a Tisza-kör elnöke, Lipcsey Vajda István HOHE EB elnök,
és Orbán Viktor miniszterelnök

„A MAGYAROK KIIRTASSANAK!”

Pilhál György, 2018. július 4.

Álljunk meg a nagy rohanásban! Ma 1111 éve, 907. július negyedikén kezdődött a magyar nemzet első honvédő csatája. Árpád vezér negyvenezres serege Pozsony alatt ütközött meg az országra törő egyesített Nyugat százezres hordájával. Sose felejtjük ezt a napot! A két gonosz ötletgazda, Liutpold bajor herceg és Theotmár salzburgi érsek haditerve így szólt: „Decretum (...) ugros eliminandos esse” – azaz: „Elrendeljük, hogy a magyarok kiirtassanak”. Nem pont így történt.

Hallgassuk csak az agresszorok krónikását! „Amikor már azt hiszed, hogy győztél, a legnagyobb veszélyben

találd magad, elsöprő rohammal ott teremnek, ugyanolyan hirtelen eltűnnek – rémülködik Johannes Aventinus humanista történetíró.

– Először menekülést színlelnek, majd lovaikat megfordítva támadnak. Nyilaznak, dárdát vetnek, jobbról, balról, szemből vagy éppen hátulról körbeszáguldoznak, kifárasztják a mieinket, majd minden oldalról ránk rontanak...” Summa summarum: a háromnapos csatában a jövevények jó része odaveszett, hajóik zöme a tüzes nyilak révén a Duna iszapjában végezte. Árpádék az Enns folyóig űzték a megmaradtakat.

A kesergő krónikás ekképp zárja tudósítását: „A bajorok kilátástalan háborúja Liutpold herceg féktelen kevélységét letörték.” (Olyannyira letörték, hogy a herceg maga is fűbe harapott, akárcsak érsek cimborája.)

A nyugatiak bő évszázadig, 1030-ig gondolni sem mertek újabb próbálkozásra, akkor is megbánták... István hadai megleckéztették a revánsra spekuláló II. Konrád császárt. (Sőt, meg sem álltak Bécsig, azt is elfoglalták.) 1051-ben III. Henrik is bepróbálkozott Pozsonynál, neki meg a flottáját süllyesztette el egy Zotmund nevű magyar könnyűbúvár.

Pozsonyra emlékezve kérdelem: miért ez a „merjünk kicsik lenni” hozzáállás? Miért hallgatunk erről a világraszóló magyar diadalról?

Fekete Dénes továbbításai:

A Doni hősökre emlékeztek Miskolcon

Koszorúzási ünnepséget rendezett a Hősök napja alkalmából a Doni Bajtársi Szövetség Miskolci Csoportja a Szemere-kertben lévő emlékhelynél. Az itt található kopjafa azoknak a miskolci és borsodi katonáknak állít emléket, akik a Doni hadműveletek során veszítették életüket, s akik közül sokan jeltelen sírban, ismeretlen helyen nyugszanak. -Miskolc önkormányzatának képviseletében Pfliegler Péter alpolgármester és Papp Ferenc városi kulturális főreferens, a BAZ megyei Kormányhivatal nevében pedig Lukács Irén főigazgató és Gerőcs-Tóth Andrea igazgató helyezték el az emlékezés koszorúit. -Szabó Sándor református lelkész közös imára hívta a jelenlévőket, s úgy fogalmazott: „sokat szenvedett nép utódaiként emlékezünk ma”. Ezután Kühne Katalin olvasta fel „A Doni kereszték” c. írását, melyben saját édesapjáról emlékezik meg, aki a Don-kanyarban harcolt.

„Emlékeznünk kell!” – 74 éve bombázták Miskolcot

A II. világháború legnagyobb bombatámadása 1944. június 2-án érte Miskolcot. A Miskolc-Belvárosi Nagyboldogasszony Görög-Katolikus Székesegyház és a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség Miskolci Csoportja a támadás miskolci áldozataira emlékezett. -74 évvel ezelőtt három hullámban, a szövetségesek száznál is több bombázója mért légicsapást Miskolcra. Ennek következtében százak vesztették életüket, de sok volt a sebesült is. -Papp Ferenc kulturális főtanácsos a Búza téri Görög-Katolikus Székesegyházban tartott megemlékezésen azt mondta, emlékeznünk kell. Akkor lehetünk jó magyarok illetve jó miskolciak, ha tudjuk, hogy elődeink milyen sorsot éltek meg. -A Székesegyház mellett felállított kopjafánál koszorúk emlékeztetnek az áldozatokra. (hírforrás: minap.hu)

A lap munkatársai további erősödést kívánnak a betegségéből felépülő Fekete Dénesnek!

Fekete Dénes jelentette Miskolcra, hogy életének 99. évében, szerettei körében csendesen elhunyt Stubner Ferenc, az utolsó doni katonák egyike, a kommunista hadifogság túlélője.

A hejőcsabai katolikus temetőben helyezték nyugalomra a Teresztenyén 1919. augusztus 26-án született katonát. Sírjára Dénesék koszorút vittek a Doni Bajtársi és Kegyeleti Szövetség nevében. Szintén Doni harcos bajtársa, Kovács József (l. a csoportképet lent) 2014-ben halt meg, róla is megemlékeztünk itt az újságban. Nem messze laktak egymástól, Józsi bácsi haláláig sokat összejártak beszélgetni. A Jóisten nyugosztalja mindkettejüket! (Dénes tollából lapunkban 2013-ban jelent meg részletes születésnapi méltatás az elhunytáról.)

A 2013-as miskolci doni kopjafaavatáson, jobb oldalt a hölgy mellett Kovács József, majd Stubner Ferenc

Cőgernek lenni: hűség a hazához, az iskolához és Kőszeghez

(Beküldte Zsákai Marietta.) www.vaol.hu

29. találkozóját tartotta a volt kőszegi cőgerek Hunyadi Mátyás Baráti Köre – a volt katonai iskolára emlékeztek. 2015-ben nyilvánították a város hivatalos emléknapjává a Cőgerek napját (a cőger a német Zögling szóból ered, jelentése: növendék). Az 1856-ban alapított, későbbi Magyar Királyi Hunyadi Mátyás Reáliskolai Nevelőintézet emlékére 1990 óta minden évben összegyűlnek az egykori növendékek által alapított baráti kör tagjai. -A Dr. Nagy László EGYMI területén található hősi emlékműnél Huber László polgármester felidézte az intézmény történetét, ahol 1856-tól 1945-ig katonai képzés zajlott. Kiemelte: az erős fegyelemre alapozott élet meghatározó erényekre – becsületre, tisztességre – tanította a fiatalembereket. Mit jelent kőszegi cőgernek lenni a XXI. században, erre válaszolt emlékbeszédében Somogyváry Géza, aki 1941-től 1945-ig tanult az intézetben. Hűséget a hazához – a hazaszeretetet külföldön is él –, hűséget az intézethez, Kőszeghez és a bajtársakhoz. Hozzátette, hogy a parancs tiszteletére is megtanította őket az iskola, a kialakult hierarchiában parancsot teljesíteni és kiadni. Koszorúzással folytatódott a program, délután iskolás éveiket idézték fel a cőgerek, meséltek az 1945. januári kitelepülésről, németországi élményeiről is. A Hunyadi Mátyás Baráti Kör nevében Metz Rezső és Somogyváry Géza helyezték el koszorút a hősi emlékműnél.

lovag Kenyeres Dénes nyá. alezredes jelentései

Első világháborús emlékkiállítás Kecskeméten

Közeledve a Nagy Háború befejezésének centenáriumaához, Fogytán reménynek és kenyérnek - Háborús gasztronómia címmel kiállítás nyílt a Cifrapalotában 2018. augusztus 3-án. Az anyagot válogatta s a tárlatot rendezte Bognár Anikó és dr. Végh Katalin. A Kiállítást dr. Ravasz István alezredes, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum kiemelt főtisztje nyitotta meg. Méltatta a hadtápellátásban aktívan részt vevő személyi állomány nélkülözhetetlen tevékenységét. Éhező, rosszul felszerelt katonákkal nem lehet eredményes harcot vívni! Napóleon legendás mondása szerint a katona a gyomrával menetel. A konzervek felhasználása a hadseregekben igazán az I. Vh. idején terjedt el. A hadfiak az utánpótlás akadozása esetén felhasználhatták a készletükben lévő konzerveket. Megemléktette még, hogy az olasz haderőben 1915-18 között mintegy 230 millió doboz konzervet fogyasztottak el.

A tárlókban elhelyezett múzeumi tárgyak és relikviák ténylegesen reprezentálják a lövészárkokban és a frontokon használt és viselt eszközöket, hadianyagokat. Kulacsok, csajkák, evőeszközök, bográcsok, főzőüstök, tábori tűzhelyek, valamint étel-és konzervmelegítő sokasága látható a kiállításon. A tárlat azért is érdekes, mert nemcsak az Osztrák-Magyar Monarchia haderejében rendszeresített és használt eszközöket láthattuk a bemutatott anyagban, hanem olasz, német, szerb, amerikai és francia felszerelési tárgyakat is. A falakon eredeti fotók kinagyított képei illusztrálták az ételek főzését, tálalását, szállítását és fogyasztását a tiszti étkezdékben, tábori viszonyok között, illetve a frontvonalakban. A kiállítás október 31-ig látogatható, a HOHE tagjai is megtekintették.

Megemlékezés Kecskeméten a Repülő Napján

A köztemetőben lévő Repülő Emlékműnél ünnepélyes külsőségek között róttuk le kegyeletünket augusztus 15-én, a Repülő Napján az I. és II. Vh.-ban hősi halált halt, valamint az 1948-tól napjainkig, a békekiképzés során életüket vesztettek emléke előtt.

A megemlékezést a Magyar Veterán Repülők Szövetsége Kecskeméti Területi Szervezete rendezte különböző alakulatok és hagyományőrzők közreműködésével. Jelen volt Sági János nyá. repülő vezérőrnagy, a Légierő egykori parancsnoka, valamint Szeverényi Kálmánnak, a II. világháborúban hősi halált halt Puma ezred pilótájának a családja. A Himnusz elhangzása után dr. Keszthelyi Gyula nyá. okl. mk. dandártábornok mondott emlékező beszédet.

A szónok beszélt a kezdetektől, 1910-től a napjainkig terjedő időszakról, melyet a magyar repülés gazdag eseményei fémjeleznek. Sok nagyszerű és neves repülőtszót, altiszt és katona vesztette életét a két világháború véres légi harcaiban, hazánk légtere védelmében. A repülőszemélyzetek sok esetben bátran szálltak szembe a túlerejű ellenséges repülőkötelékekkel is. A tábornok beszédében kiemelte: „Amikor egy repülőgép felemelkedik a földről, akkor a feladatban részt vevő állomány azért szorít, hogy a pilóta és a technika épségben leszálljon. Az egymásért aggodás, az egymás sorsáért viselt felelősség teremtette meg azt a különleges bajtársi légkört, amely a légierők teljes állományát szerte a világban jellemzi.”

A jelenlévő alakulatok, szervezetek koszorúkat helyeztek el. A MH 59. vitéz Szentgyörgyi Dezső Repülőbázis nevében Grécs György ezredes, a MH Repülőkórház képviselőjében dr. Kuti Norbert őrnagy, a HOHE helyi szervezete nevében pedig Kenyeres Dénes nyá. alezredes helyezte el a megemlékezés koszorúját, a Szeverényi család nevében pedig Szeverényi István tartalékos szakaszvezető, a HOHE tagja. A Szózat zárta a rendezvényt.

Ratkay Zoltán Imre: Szent László emléke Mosonmagyaróváron

Szent László lovagkirályunkra emlékeztünk Mosonmagyaróváron egy kétnapos rendezvény keretében, június 23-24-én. Az ünnepélyes megnyitót Dr. Arvay István polgármester mondta. Főzőverseny, a Lovagkor Dalnokai, mazsorett-bemutató. könyvvásár, íjászat, gyermekrajz is szerepelt a programban. A vasárnapi szentmisét celebrálta Holpár Balázs újmiséző áldozópap. A mise után az 1993-ban felavatott Szent László szobornál folytatódott a megemlékezés.

A Himnusz és a polgármester köszöntője után az ünnepi beszédet Pausits István önkormányzati képviselő tartotta. Közreműködött a Lajta Néptáncgyűttes, a Szent Krisztina Kórus, a 70 sz. Széchenyi Cserkészcsapat, s a HOHE tagjai voltak a zászlóvivők. Koszorúzással és a Szózat elnéklésével ért véget a szobornál az ünnepség, de a színpadon a zenés vendéglátás még tovább folytatódott.

Ratkay Zoltán Imre: Mosonmagyaróvár Szent Istvánra emlékezett

Az idei Szent István Napok négy napig tartottak városunkban. Az ünnepi megemlékezés szentmisével kezdődött a mosoni templomban, a misét celebrálta Pápai Lajos ny. megyéspüspök. A Szent István szobornál folytattuk, ünnepi beszédet Thullner István, a tavalyi Pro Urbe díjas helytörténész mondott. A műsort a Haller Iskola diákjai s a Kühne Fúvósenekara szolgáltatta.

Negyvenegy koszorút helyeztek el a városvezetés, a testvérvárosok, civilszervezetek és a pártok. Az idén is volt több, mint 2000 adag halászlé az óriás kondérban, amit dr. Árvay István polgármester kezdett el kiosztani. A négynapos fesztiválon sok-sok műsor volt, köztük Charlie 70 koncert, Ákos-koncert, Mesterségek utcája, Bojtorján Játsszóház és még számos színes program. A HOHE is kivonult zászlóval, nevében koszorúzott Németh Csaba és Ratkay Zoltán.

Szent Istvánnal álljuk mindig a vártát”. A 3. gyalogezred katonahőseire emlékeztek

2018. augusztus 17. Faragó Fanny (Beküldte Nagy László Gerő ny. ezredes, HOHE-alelnök)

A székesfehérvári magyar királyi „Szent István” 3. honvéd gyalogezred, a 33. honvéd gyalogezred és a 3. gyalog tábori pótezered elesett katonái előtt tisztelegtek Székesfehérváron augusztus 15-én. A város önkormányzatának és a Honvéd Hagyományőrző Egyesület Fejér megyei szervezetének közös rendezvényén, koszorúzással emlékeztek az ezred hősi halottaira.

A szerző felvétele

1939. augusztus 15-én a magyar királyi „Szent István” 3. honvéd gyalogezred csapatszázlót kapott Székesfehérvártól. Ezzel a város „háziezrede” lett, azóta hivatalos ezrednapként ünnepeljük, ezt a dátumot - árulta el érdeklődésünkre Lévai Miklós nyugállományú ezredes, a Honvéd Hagyományőrző Egyesület Fejér megyei tagozatának elnöke.

Az eseményen méltó módon emlékeztek meg azokról a székesfehérvári, tata-tóvárosi, komáromi, illetve valamennyi Fejér és Komárom-Esztergom vármegyei illetőségű honvédekről, akik a koronázó város háziezredében szolgáltak és harcoltak a második világháborúban.

A székesfehérvári Lános Kornél Gimnázium udvarán Babucs Zoltán hadtörténész, az ezred emlékét megörökítő könyv társszerzője köszöntötte az egybegyűlteket, majd az ezred 1939-től 1945-ig terjedő időszakának csatáit foglalta össze. „Évtizedeken keresztül kellett hallgatni arról, hogy Horthy Miklós katonájaként teljesítettek szolgálatot és védték hazájukat. Akár a Don partján, akár a Kárpátok előterében küzdöttek, vagy a magyar haza területén próbálták feltartóztatni a Vörös Hadsereg áradatát. Azonban egy dolgot sohasem felejtettek el, hogy ők a székesfehérvári magyar királyi „Szent István” 3. honvéd gyalogezred katonái” - fogalmazott. Beszédét az ezred jelmondatával zárta: „Szent Istvánnal álljuk mindig a vártát”.

Az egykori Budai úti laktanya épületénél dr. Cser-Palkovics András, Székesfehérvár polgármestere szólt az egybegyűltekhez. Mint mondta: „emlékezzünk azokra a családokra is, akik elengedték fiaikat, nem tudván, hogy épségben hazatérnek-e hozzájuk. Innentől kezdve emberi sorsokról, családokról beszélünk. Rájuk emlékezni közös kötelességünk, csakúgy, mint a katonákra. Csak ha ezt megtesszük, akkor mondhatjuk el azt, hogy ez a város nemcsak múltjában és hagyományaiban, hanem jelenében és – reményeim szerint – jövőjében is egy katonaváros.”

A gyalogezred – 1996-ban avatott, a Honvéd Hagyományőrző Egyesület által idén felújított – emléktáblájánál Székesfehérvár Megyei Jogú Város polgármestere és dr. Tanárki Gábor, a Fejér Megyei Kormányhivatal igazgatója helyezte el az emlékezés virágait. Az MH Összhaderőnemi Parancsnokság Székesfehérvár helyőrségben szolgáló katonai szervezeteinek nevében Sándor Zsolt dandártábornok, az MH Összhaderőnemi Parancsnokság szárazföldi haderőnem főnöke koszorúzott, őt követte dr. Süli Attila őrnagy, a HM Hadtörténeti Intézet és Múzeum képviselője. Miután a hagyományőrző, a nyugállományú és a civil szervezetek is lerótták kegyeletüket az emléktáblánál, a gyalogezred egykori tagja, vitéz Smohay Ferenc magyar királyi zászlós hajtott fejet egykori bajtársai emléke előtt.

A méltósággal teli tiszteletadáson felcsendült a Seregi- és a Doroszlai-féle ezredinduló, valamint – az MH Veszprémi Helyőrségi Zenekar előadásában – a Helényi Gyula által komponált Parancsnoki induló is. A koszorúzást követően **v. Smohay Ferenc doni veterán a 103 éves Koós Ottó nevében is köszöntötte a résztvevőket**, majd a személyes élményein alapuló emlékkönyv átadásával hálálta meg a közreműködőket, hogy a hősi halált halt bajtársaira emlékezhetek.

Az utolsó m. kir. ludovikás hadnagyavatás (1944 november) emlékműve Kőrmenden, az avatás helyszínén. Vajon hányan élnek még ebből a csoportból és hova szórta őket az élet? A szerk. felvétele, 2018

v. Ságvári Pál, a Magyar Csendőr Bajtársi Egyesület elnöke: Tiszteletbeli magyar csendőrök a budapesti Szent István napon

Augusztus 20.-án az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye meghívására csendőr bajtársi egyesületünk díszalegységgel vett részt a budapesti Szent István Nap alkalmából rendezett ünnepségen. Elnökségünk felkérésére az ország számos településéről és határainkon túlról is érkeztek bajtársaink a csendőr díszalegységbe a Szent István térre. Megtiszteltetés volt számunkra, hogy kifogástalan csendőr öltözetben, csapatzászlóval képviselhettük csendőr elődeinket, a Magyar Királyi Csendőrséget a szentmisén és azt követő Szent Jobb Körmeneten. Azokat a magyar katonákat, akik csendőrként hatvannégy éven át a Testület törvénytelen feloszlatásáig, békében és háborúban egyaránt megbízhatóan védelmezték lakosságunk élet- és vagyonbiztonságát és az ország alkotmányos rendjét a Testület jelszava szerint és a valóságban is “Híven, Becsülettel, Vitézül!”

Az ünnepségen számos formában és alkalommal ismét megtapasztalhattuk az ünneplő tízezrek tiszteletét és szeretetét Hazánk, a keresztény Szent Istváni Magyarország hagyományai, ezen belül a Magyar Királyi Csendőrség iránt.

A csendőrök vonulása a Szent Jobb körmeneten. Tóth Ernő felvétele

HALÁLOZÁS

-Zsákai Marietta jelentette, hogy július 2-án, életének 89. évében **elhunyt v. Jakab Béla nyá. ezredes**, a Marosvásárhelyi Magyar Királyi "Csaba királyfi" Honvéd Gyorsfegyvernemi Hadapródiskola volt növendéke. Budapesten a Fiúmei úti Sírkertben búcsúztatták 10-én, a református egyház szertartása szerint.

RÖVID HÍREK, LEVELEK, KIEGÉSZÍTÉSEK

-A Vitézi Rend Magyarországi Törzsszéke, melynek jelenlegi központja az Országos Törzskapitány lakhelye folytán Alcsútdobozon van, ismét volt kedves elküldeni szerkesztőségünk archívumának a **Vitézek Hírmondója** legújabb, 2018/2-es számának két példányát, figyelmességüket köszönjük szépen!

-Zsákai Marietta közlése: **Átvette új otthonát a Ludovika Huszár Díszszakasz**. A Nemzeti Közszerológiai Egyetem Ludovika Campusának fejlesztése újabb állomásához érkezett: átadták a Ludovika Huszár Díszszakasz részére az egykori lovarda megújult épületét.

-2018. augusztus 31. Bodoróczkiné Bazsika Brigitta százados: **Zafiroklevél: egyedülálló elismerés: Ludovikás avatásának nyolcvanadik évfordulója alkalmából**, családja körében **köszöntötte vitéz nemes békei Koós Ottó nyá. alezredest** dr. Pohl Árpád dandártábornok, a Nemzeti Közszerológiai Egyetem Hadtudományi és Honvédtisztképző Kar dékánja, Schmittné Makrai Katalin, valamint Sári Szabolcs ezredes, az MH Ludovika Zászlóalj parancsnoka, Barcsón. (...) Schmittné Makrai Katalin asszony is szeretettel üdvözölte édesapja egykori szakasztársát. v. nemes békei Koós Ottó visszaemlékezését a rendezvényen részt vevő honvéd tisztjelöltek érdeklődéssel hallgatták. (Beküldte: Zsákai Marietta)

-**Pintér Kornél, a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet országos elnöke** jelentette, hogy „Az 1956-os Forradalom és Szabadságharc emlékéért Alapítvány” (Veszprém), a Magyar Vidék Országos 56-os Szervezet és a Történelmi Vitézi Rend **Jásdi István** közgazdász, borosgazda, a csopaki Jásdi Pince tulajdonosának **„Mi maradunk” c. családtörténeti kötetének** veszprémi bemutatóját tartotta 2018. szeptember 7-én. A kötet bemutatójával is **tisztelegtek az 1947. november 26-án mártírhaltalt halt vitéz Jány Gusztáv m. kir. vezérezredes emléke előtt**, akinek halálos ítéletét 1993. október 4-én hatályon kívül helyezték és az ellene felhozott vádak alól bűncselekmény hiányában felmentették.